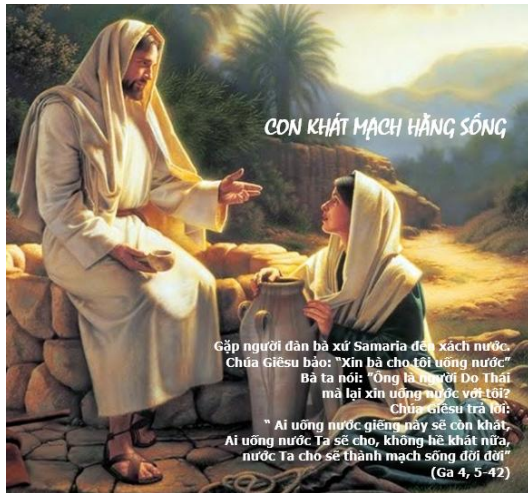

Bài 10 CON KHÁT MẠCH HẰNG SỐNG

Trong kho cổ tích anh em nhà Grimm nước Đức có chuyện "CHIẾC CẦU VÀNG VÀ GIẾNG NƯỚC" kể rằng: Ngày xưa, có một công chúa rất yêu thích chơi với chiếc cầu vàng. Một hôm, nàng đánh rơi nó xuống giếng sâu. Nàng khóc nức nở, không phải vì mất đồ chơi, mà vì chiếc cầu ấy là kỷ vật duy nhất mẹ cho, mà nàng còn giữ sau khi mẹ đã khuất.

Một con ếch nghe tiếng khóc, nhảy lên và nói:

"Ta sẽ lấy lại cầu vàng cho nàng, nếu nàng cho ta ăn cùng, ngủ cùng, và làm bạn."

Công chúa gật đầu, *nhưng trong lòng không thật. Khi lấy lại được cầu vàng, nàng bỏ chạy, để lại con ếch bên giếng.*

Tối hôm ấy, con ếch đến cung điện, nhắc lại lời hứa. *Vua cha bảo nàng phải giữ lời. Miễn cưỡng vâng lời, nàng để con ếch ăn cùng, ngủ cùng. Nhưng khi con ếch nhảy lên giường, nàng tức giận ném nó vào tường.*

Ngay lúc ấy, *con ếch biến thành một hoàng tử – người bị nguyên rủa, chỉ được giải thoát khi có ai giữ lời hứa với lòng chân thành.*

Chiếc cầu vàng là khát vọng sâu thẳm. Giếng nước là nơi gặp gỡ. Con ếch là ân sủng đến dưới hình thức ta không ngờ. Và lời hứa là tương quan – ***nếu ta giữ lời đã hứa với lòng chân thành, ân sủng sẽ biến đổi ta.***

Câu chuyện ấy không chỉ là cổ tích. **Đó là hình ảnh của ân sủng. Đó là hành trình từ khinh thường đến đón nhận, từ khát vọng đến biến đổi.**

Và **đó cũng là hành trình của người phụ nữ Samari trong Tin Mừng hôm nay.**

Người phụ nữ ấy đến giếng với chiếc vò rỗng. Chị không phải là người tốt theo chuẩn mực xã hội. Nhưng **Chúa Giêsu không lên án. Ngài xin nước – và ban nước hằng sống.** Ngài không đòi công trạng – **Ngài chỉ cần một trái tim mở ra.**

Giống như công chúa bên giếng, người phụ nữ ấy mang theo khát vọng xách được nước. Nhưng **khi chị dám lắng nghe, dám giữ lời, dám đón nhận ân sủng – chị được biến đổi.** Từ người khát – thành người loan báo. Từ người giấu mình – thành người dẫn người khác đến với Đấng Cứu Độ.

Hôm nay, tôi đến với Chúa – không mang theo túi ba gang như kẻ tham lam trong cổ tích “con quạ và cây khế”, không xin cầu vàng như công chúa thất hứa. **Tôi mang chiếc vỏ rỗng – mang trái tim khát khao. Tôi không xin nước giếng – tôi xin mạch hằng sống.** Vì **tôi khát – khát một tình yêu không đổi thay.** Khát một sự sống không tàn úa. **Khát một Đấng có thể lấp đầy khoảng trống trong tim.**

Lạy Chúa,

“Con khát mạch hằng sống – và con đã gặp Ngài.”

I- CON KHÁT, NGÀI ĐẬP ĐÁ CHO CON UỐNG

Dân Israel khát nước. Họ than trách, nghi ngờ, nổi loạn. Nhưng Thiên Chúa không quay lưng. Ngài bảo Môsê đập vào tảng đá – và nước tuôn ra.

Cơn khát của dân không chỉ là thể lý, mà là khát niềm tin, khát sự hiện diện của Thiên Chúa.

Tảng đá bị đập vỡ là hình ảnh báo trước Đức Kitô bị đâm thấu – để từ đó tuôn ra mạch hằng sống cho nhân loại.

Khi ta khát, Thiên Chúa không quay lưng. Ngài đập vỡ chính mình – để ta được sống.

“Con khát – và Ngài đáp lời.”

Dân Do Thái được cứu thoát ra khỏi Ai Cập,

[1] Theo lệnh CHÚA đã truyền ban,
toàn thể cộng đồng con cái Ít-ra-en,
họ nhổ trại rời sa mạc Xin,
đi qua nhiều chặng, đến Rơ-phi-đim,
nhưng tại đây không có nước uống.

[2] Gây sự với Mô-sê, dân nói chướng:
“Hãy cho chúng tôi nước uống!”
Mô-sê trả lời đám dân ngang bướng:
“Tại sao anh em cứ muốn gây sự?
Tại sao anh em lại thử thách CHÚA?”

Nhưng Chúa không bỏ rơi, Nười vẫn nhân từ thương xót, sai Môsê dẫn đường lấy gậy đập cho
“Nước phun ra từ tảng đá”. Sách Xuất Hành trong **Bài Đọc I** tường thuật:

[3] Nhưng ở đó, dân khát nước quá
nên họ đã trách oán ông rằng:
“Đưa chúng tôi đến chỗ đồng hoang làm chi?
chúng tôi, con cái, súc vật lấy gì uống đây?
Ông muốn chúng tôi chết khát thế này phải không?”

[4] Mô-sê kêu lên cùng CHÚA:
“Con phải làm gì cho dân quá quắt này?
Họ còn muốn ném đá con đây!”

[5] CHÚA truyền cho Mô-sê thế này:
"Người hãy đi lên phía trước dân,
đem theo một số kỳ mục Ít-ra-en,
cầm cây gậy người đã đập trên sông Nin,
Người làm ngay và đi đi!

[6] Ta sẽ đứng đàng kia trước mặt người,
Trên tảng đá núi Khô-rếp, Ta đứng ở đó.
Người sẽ cầm gậy đập vào tảng đá.
Từ tảng đá, nước sẽ phun ra
Thế là có nước cho dân tha hồ uống."
Ông Mô-sê đã làm như Chúa truyền dạy,
Các kỳ mục Ít-ra-en đã trông thấy nhãn tiền.

[7] Ông gọi nơi ấy tên là Ma-xa và Mơ-ri-va,
Tên có nghĩa là thử thách và gây sự,
vì họ đã gây sự và thử thách CHÚA,
họ đã dăm bảo với nhau rằng:
"Chẳng biết có CHÚA ở giữa chúng ta hay chẳng?"
(Xh 17, 3-7)

=>... [Cong Giao Viet Nam](#) ...

II- CON KHÁT, NGÀI XIN "CHO TÔI UỐNG VỚI"

Người phụ nữ Samari đến giếng với chiếc vò rỗng. Chị mang theo một trái tim khát khao – chỉ biết là chị đang khát . Một quá khứ đầy tổn thương. Một hiện tại đầy giấu giếm. Một tương lai chưa mở ra.

Chúa Giêsu ngồi đó – mệt mỏi, nhưng đầy yêu thương. *Ngài xin nước – nhưng không chỉ để uống. Ngài xin trái tim. Ngài xin sự thật. Ngài xin một cuộc gặp gỡ.*

Rồi Ngài nói:

"Ai uống nước tôi ban, sẽ không bao giờ khát nữa. Nước tôi ban sẽ trở thành nơi người ấy một mạch nước vọt lên đem lại sự sống đời đời."

Người phụ nữ ấy – như công chúa bên giếng – ban đầu khinh thường, né tránh, không hiểu. Nhưng khi chị mở lòng, giữ lời, và đón nhận ân sủng – chị được biến đổi.

- Từ người khát – chị trở thành người loan báo.
- Từ người giấu mình – chị trở thành suối cho người khác.
- Từ chiếc vò rỗng – chị trở thành mạch hằng sống.

Vì chị đã gặp Đấng Cứu Độ. Và chị không còn khát nữa.

1- Thánh Gioan trình thuật Tin Mừng hôm nay **"Mạch nước vọt đến sự sống đời đời".**

Khi ấy, Chúa Giêsu tới một thành gọi là Sykar thuộc xứ Samaria, gần phần đất Giacóp đã cho con là Giuse, ở đó có giếng của Giacóp. Chúa Giêsu đi đường mệt, nên ngồi nghỉ trên miệng giếng, lúc đó vào khoảng giờ thứ sáu.

Một người đàn bà xứ Samaria đến xách nước, Chúa Giêsu bảo: "Xin bà cho tôi uống nước" (lúc ấy, các môn đệ đã vào thành mua thức ăn). Người đàn bà Samaria thưa lại: "Sao thế! Ông là người Do-thái mà lại xin nước uống với tôi là người xứ Samaria?" (vì người Do-thái không giao thiệp gì với người Samaria).

Chúa Giêsu đáp: "Nếu bà nhận biết ơn của Thiên Chúa ban và ai là người đang nói với bà: 'Xin cho tôi uống nước', thì chắc bà sẽ xin Người, và Người sẽ cho bà nước hằng sống".

Người đàn bà nói: "Thưa Ngài, Ngài không có gì để múc, mà giếng thì sâu, vậy Ngài lấy đâu ra nước? Phải chăng Ngài trọng hơn tổ phụ Giacóp chúng tôi, người đã cho chúng tôi giếng này, và chính người đã uống nước giếng này cũng như các con cái và đoàn súc vật của người?"

Chúa Giêsu trả lời: "Ai uống nước giếng này sẽ còn khát, nhưng ai uống nước Ta sẽ cho thì không bao giờ còn khát nữa, vì nước Ta cho ai thì nơi người ấy sẽ trở thành mạch nước vọt đến sự sống đời đời". Người đàn bà thưa: "Thưa Ngài, xin cho tôi nước đó để tôi chẳng còn khát, và khỏi phải đến đây xách nước nữa".

Và người đàn bà nói với Chúa Giêsu: "Thưa Ngài, tôi thấy rõ Ngài là một tiên tri. Cha ông chúng tôi đã thờ trên núi này, còn các ông, các ông lại bảo: phải thờ ở Giêrusalem". Chúa Giêsu đáp: "Hỡi bà, hãy tin Ta, vì đã đến giờ người ta sẽ thờ phượng Chúa Cha, không phải ở trên núi này hay ở Giêrusalem. Các người thờ Đấng mà các người không biết, còn chúng tôi thờ Đấng chúng tôi biết, vì ơn cứu độ từ dân Do-thái mà đến. Nhưng đã đến giờ, và chính là lúc này, những kẻ tôn thờ đích thực, sẽ thờ Chúa Cha trong tinh thần và chân lý, đó chính là những người tôn thờ mà Chúa Cha muốn. Thiên Chúa là tinh thần, và những kẻ tôn thờ Người, phải tôn thờ trong tinh thần và trong chân lý".

Người đàn bà thưa: "Tôi biết Đấng Messia mà người ta gọi là Kitô sẽ đến, và khi đến, Người sẽ loan báo cho chúng tôi mọi sự". Chúa Giêsu bảo: "Đấng ấy chính là Ta, là người đang nói với bà đây".

Một số đông người Samaria ở thành đó đã tin Người vì lời người đàn bà làm chứng. Khi gặp Người, họ xin Người ở lại với họ. Và Người đã ở

lại đó hai ngày, và vì nghe chính lời Người giảng dạy, số những kẻ tin ở Người thêm đông hẳn, họ bảo người đàn bà: "Giờ đây, không phải vì những lời chị kể mà chúng tôi tin, nhưng chính chúng tôi đã được nghe lời Người và chúng tôi biết Người thật là Đấng Cứu Thế".
(Ga 4, 5-15. 19b-26. 39a. 40-42)

Người phụ nữ Samari đến giếng với chiếc vò rỗng. Chúa Giêsu xin nước. Rồi Ngài nói: **"Ai uống nước tôi ban, sẽ không bao giờ khát nữa. Nước tôi ban sẽ trở thành nơi người ấy một mạch nước vọt lên đem lại sự sống đời đời."**

Người phụ nữ ấy đã lắng nghe Chúa Giêsu, đã tin lời Người truyền dạy, mở lòng đi loan báo lời Chúa. "Một số đông người Samaria ở thành đó đã tin Người vì lời người đàn bà làm chứng". **Niềm tin của chị biến đổi chị thành chứng nhân. Chính là Thánh Thần Chúa đã soi lòng chị, và chị đã được ban ân sủng.**

2- Thư gửi tín hữu Rôma trong **Bài Đọc II**, Thánh Phaolô khẳng định: *"Lòng mến Chúa đổ xuống lòng chúng ta, nhờ Thánh Thần là Đấng đã được ban cho chúng ta"*.

Anh em thân mến, khi được đức tin công chính hoá, chúng ta được hoà thuận với Chúa nhờ **Đức Giêsu Kitô, Chúa chúng ta, Đấng cho chúng ta nhờ đức tin mà tiến đến ân sủng**, đứng vững ở đó, và được hiển vinh trong niềm hy vọng vinh quang của con cái Chúa. Nhưng cây trồng không làm hổ thẹn, vì **lòng mến Chúa đổ vào lòng chúng ta nhờ Thánh Thần là Đấng đã được ban cho chúng ta**. Ngay từ khi chúng ta còn yếu hèn, Chúa Kitô theo kỳ hẹn mà chịu chết vì chúng ta là kẻ tội lỗi. Ít có ai chết thay cho người công chính, hoạ chăng mới có người dám chết vì kẻ lành. Nhưng Thiên Chúa chứng tỏ tình yêu của Người đối với chúng ta, nghĩa là trong lúc chúng ta còn là tội nhân, thì theo kỳ hẹn, Chúa Kitô đã chết vì chúng ta. (Rm 5, 1-2. 5-8)

III- CON KHÁT, CON NGHE CHÚA DẠY HÃY MỞ LÒNG

Dân Chúa đã từng khát – nhưng thay vì tin, họ trách móc. Thay vì mở lòng, họ khép lại. Thiên Chúa dạy "Đừng cứng lòng như ở Meriba."

- Thiên Chúa không chỉ ban nước, mà còn mời gọi ta lắng nghe.
- Khát không chỉ là cảm xúc – mà là lời mời bước vào tương quan.
- Nhưng nếu lòng ta khép lại, thì suối cũng không thể tuôn vào.

Lời Thánh Vịnh kêu gọi: *"Ước chi tiếng Chúa nhân-hiền, Ta nay hết dạ một niềm lắng nghe!"* Hiệp cùng ca đoàn **Đáp Ca Thánh Vịnh**, con cất tiếng cao rao **"ngợi khen Chúa"**

[1-2] Ta hãy đến tung hô, reo mừng Chúa Cả!
Người là núi đá, ta được cứu độ, ẩn-nương.
Hãy đến trước thánh nhan dâng lời cảm tạ!
Tung hô Người với cung đàn tiếng hát du dương!

[6-7] Hãy tiến vào mà khiêm nhường phủ phục
Trước thánh nhan Người, Đấng dựng nên ta!
Vì Người là Chúa ta thờ,
Người là mục tử, ta là đoàn chiên.
Ước chi tiếng Chúa nhân hiền,
Ta nay hết dạ một niềm lắng nghe!
[8] *Chớ cứng lòng như tại Mê-ri-ba,
Như ngày Ma-sa trong sa-mạc vắng!*
[9] Nơi tổ-phụ các người đã thách thức chống Ta,
Dẫu đã thấy những việc Ta thực hiện,
Song vẫn còn khiêu khích kiểm chuyện với Ta.
(Tv 94, 1-2. 6-7. 8-9)

=> <http://www.conggiaovietnam.net/index.php?m=module2&v=detailarticle&id=117&ia=13065>

IV- LỜI NGUYỆN

Trong hành trình Mùa Chay, chúng ta được mời gọi nhận ra cơn khát sâu thẳm trong tâm hồn – khát sự sống, khát tình yêu, khát Thiên Chúa. Với lòng tin tưởng, chúng ta cùng dâng lời nguyện xin:

"Lạy Chúa, con khát..."

Xin cho Hội Thánh luôn là giếng nước giữa sa mạc đời – nơi mọi người có thể đến uống mạch hằng sống là Lời Chúa và Bí tích.

"Con nghe tiếng Chúa ..."

Xin cho các Kitô hữu biết lắng nghe tiếng Chúa trong đời sống thường ngày, và đừng cứng lòng trước lời mời gọi hoán cải.

"Ngài đập đá cho con uống."

Xin cho những ai đang khát tình thương, khát công lý, khát sự thật – được gặp gỡ Chúa qua lòng nhân ái của cộng đoàn và những người xung quanh.

"Tôi đã gặp Đấng Cứu Độ."

Xin cho mỗi người trong cộng đoàn chúng ta biết mở lòng đón nhận ân sủng, để được biến đổi từ chiếc vỏ rỗng thành mạch nước tuôn trào yêu thương.

"Con xin được trở thành suối."

Xin cho chúng ta – sau khi được uống nước hằng sống – biết trở thành suối cho người khác: biết chia sẻ, phục vụ, và loan báo Tin Mừng bằng đời sống hằng ngày.

Lạy Chúa Giêsu, Chúa đã ngồi bên giếng để chờ một trái tim khát khao. Xin cũng ngồi bên cuộc đời chúng con, để mỗi ngày, chúng con biết đến với Chúa – không chỉ để xin uống, mà để trở thành suối cho người khác.

Lạy Chúa, con khát. Nhưng con không chỉ xin uống. Con xin được trở thành suối. Được Ngài tưới mát, con xin tưới mát người khác. Được Ngài yêu thương, con xin yêu thương như Ngài. Được Ngài sống trong con, con xin sống cho Ngài.

“Con khát mạch hằng sống – và con đã gặp Ngài. Xin Ngài Tưới Nước Cho Con

Nước ra biển cả mênh mông.
Nước vào ruộng lúa, nương đồng lên hương.
Mưa tuôn lênh láng phố phường,
Cuốn phẳng rác rưởi, mặt đường như lau.
Mưa tuôn xối gội mái đầu,
Đất bùn, cát bụi trôi mau sạch liền.
Mưa tuôn trút hết ưu phiền,
Muôn loài tươi tỉnh, thiên nhiên mĩ miều.

1- Ngài là nguồn Nước Tái sinh

Lạy Chúa nhân hiền,

Ngài là giòng nước siêu nhiên đưa thuyền con chèo lên Thiên Quốc. Ngài dìm con trong nước tái sinh, cho con tắm ướm Thánh Linh Thần Khí, con được tẩy uế, rửa sạch trong nước sông Gio-Đan, con được chữa lành như người ngoại kiều Na-a-man phong hủi, con được thanh luyện biến đổi, con gia nhập ràn chiền Ngài chân dặt.

Con được mở mắt như Ngài đã mở mắt người mù lâu năm bên hồ Si-lô-ác. Con sẽ trở dậy, vác chõng đi xa như kẻ bại liệt chờ hoài bên hồ Bét-sai-đa. Con vững chắc niềm tin như quan tổng kho người Ê-ti-ốp trên đường đi đến Ga-gi-a.

Như nước lã hoá thành rượu ngon cho tiệc cưới Ca-na, con sẽ được canh tân cải quá. Con hoá thân nên con người mới. Con được lôi ra khỏi màn đêm tăm tối. Con phấn khởi đổi đời trong ánh bình minh.

Ngài là nguồn nước tái sinh,
Hồn con chan chứa Thánh Linh của Người.
Hồn con tắm ánh sáng tươi,
Con nên nghĩa tử được Người thương yêu.

2- Ngài là suối nước trường sinh

Đồng cháy hoang liêu.
Nắng thiêu sa mạc.
Ruộng khô đất nứt.
Cỏ cây tiêu điều.
Thân người xơ xác.
Chân bước liêu xiêu,
Mặt mày hốc hác,
Da bọc sát xương,
Ngã vùi trong cát,
Vất vưởng bên đường,

Mong giọt móc sương.

Lạy Chúa yêu thương,

Ngài là nguồn nước trường sinh bất tận. Ngài là tảng đá vọt phun nước suối cho dân Ngài lưu vong trong sa mạc. Ngài cho đất cằn khô tuôn mạch nước mát, biến hoang địa thành ra ao hồ. Con xin Ngài cho con khóc ra nước mắt. Nước mắt này cứu con khỏi chết khát chết khô.

Xin đừng để con như viên phú hộ từ nơi âm phủ, phải khẩn cầu tổ phụ sai anh hành khất La-gia-rô thương tình rỏ cho giọt nước. Xin chớ huỷ con trong lũ lụt hồng thủy, nhưng thêm tên con trong nhà No-e được tàu cứu thoát: Ngài sẽ ban nước cho con như đã ban cho dân Ma-ri-ba hết khát. Con được đầy tràn niềm phúc như người thiếu phụ Sa-ma-ri bên giếng nhà Gia-cóp.

Như máu tím khô vì không có nước, con cần có nước cho máu đỏ tươi dưỡng nuôi sự sống. Như nước rượu Ca-na huyền diệu, con cần có nước Thần Linh, để trong nhiệm tích Thánh Thể, Máu Thánh Ngài thành mạch sống hồn con. Nước rượu này, xưa trên Núi Sọ, đã thấm máu hồng nhuộm đầm lười đòng xuyên cạnh nướng long. Con cần Ngài như nai rừng mong suối nước trong. Suối lòng Ngài cho con NƯỚC HẰNG SỐNG, con tha hồ tự do uống nước ân tình.

Lạy Chúa Giêsu,

CON KHÁT MẠCH SỐNG TRƯỜNG SINH

Con xin dâng tiếng hát cảm tạ tán tụng Ngài:

*ĐK- Hồn con ngọn cỏ héo hon.
Được Ngài mưa móc xanh non nồn nà
Hồn thơ con tiến dâng Cha,
Con xin ngay thẳng, thật thà, hy sinh
Một lòng tận hiến trung trinh,
Con thờ lạy Chúa hết tình mến yêu.*

Ngài là mạch sống trường sinh.
Hồn con chan chứa Thần Linh của Người.
Hồn con tắm ánh sáng ngời.
Trở thành nghĩa tử được Người yêu thương.
Ngài ban phúc cả khôn lường,
Dẫn con đi chẳng lạc đường bình an

Ngài là mạch sống trường sinh.
Hồn con tươi tốt đẹp xinh sáng ngời
Cho con sống mãi với Ngài
Giữa trời đất mới đời đời hân hoan
Dầu cho lũ lụt dâng tràn
Cũng không dâng tới hoàn toàn bình an

=>https://youtu.be/KawM_EkLwww

Ben. Đỗ Quang Vinh